

Miért Franciaország?

Már egyetemre jelentkezéskor eldöntöttem, hogy legalább egy félévet külföldön szeretnék tölteni. Végül az utolsó „rendes” félévben szedtem össze magam és adtam be a jelentkezést a franciaországi Lyonba.

Tudtam, hogy Franciaországba szeretnék menni, mert mindig is volt valamilyen viszonyom a

franciákhoz. Korábban kifejezetten megvettem őket, pökhendinek, képmutatónak, nagyzolónak látszottak számomra. Aztán meg látens módon teljesen odáig voltam értük.

Lenyűgözött az öntudatuk, a végletekig sajátos logikájuk és az életszeretük. Egyszerűen kíváncsi voltam, hogy milyenek a franciák, a kultúrájuk, milyen az életlüketésük a valóságban, megtapasztalható módon.

Természetesen a nyelvtanulás is a célom volt,

ebből persze nem lett semmi, inkább akcidentális jelleggel ragadt rám valami, mint tudatos tanulási folyamat eredményeként. Mindenesetre Lyont is részben emiatt választottam, hiszen a lyoni katolikus egyetemen van lehetőség ingyenes francia nyelvórákat venni.

Lyon

Lyon lenyűgöző város. Nem úgy, mint ahogyan Párizs, mert nem olyan grandiózus, nem olyan izgalmas és nem olyan kultikus. De van Lyonban valami szerethetően mindennapi, és abszolút nem unalmas jelleggel. Nagyváros, de nem érzed magad elveszettnek, az egyes városrészeknek karakterük van, mindegyik egy kicsit más. Van dombos, sikátoros, meredek lépcsősoros része, elegáns és mértékletes folyóparti házsorai, francia monumentalitásban tobzódó belvárosa és modern üzleti negyede. És ez valahogy mégis szerves egészé áll össze.

A város tele van (jórészt drága) éttermekkel, kávéházakkal és szórakozóhelyekkel. Vannak szupermarketek és vidékies, idilli kisboltok. Bőven van lehetőség a kulturális életbe is bekapcsolódni: van színház, operaház, balett, koncerttermek és számos múzeum.

A közlekedés is egészen jó. A legtöbb helyre busszal vagy metróval lehet eljutni, de van villamos, sőt

fogaskerekű is. A havi diákberlet is elérhető áron van. Lehetőség van bicikliberletet is váltani, ami egészen olcsó, és ha nem kell nagyon külvárosba kimenni, akkor akár ki is váltható vele a tömegközlekedés, mert minden elérhető távolságon belül van vele.

Az egyetem

A lyoni katolikus egyetem állítólag sokkal kevésbé bürokratikus, rugalmasabb és gördülékenyebb, mint az állami egyetemek. Hát akkor az Isten óvjon meg tőlük, mert nekem már a katolikus egyetem is maga a káosz volt. Nincs végleges órarend, a vizsgákat nem a hallgató osztja be és bármikor változhatnak, az eredményekért könyörögni kell és iszonyú sokat várni. Minden apró változtatásért, módosításért, ami nálunk két klikk a neptunon, be kell menni az ügyintézéshez, ahol papíron és személyesen vezetnek mindent.

Ettől függetlenül az egyetem egyáltalán nem negatív élmény. Az épület nagyon érdekes, volt börtönépület lett átalakítva és építészeti szempontból is nagyon izgalmas. Modern és jól felszerelt. Az órák és az oktatók változók. Általában azonban elmondható, hogy a francia oktatási rendszer szigorú és merev, mondhatnám azt is, hogy begyepesedett. A francia oktatók lényegében felolvasást tartanak, de annyira, hogy még a fejezet és alfejezet számát is lediktálják. Gyakorlatilag tollbamondás. Viszont jó hír, hogy elég sok vendégoktató van az egyetemen, és angolul sok tárgyat jegyeznek. Itt az oktatók is rugalmasabbak, az órák is érdekesebbek és interaktívabbak.

Koli és multikulti

Mint a legtöbb nyugati nagyváros, Lyon is teljesen multikulturális. Ez nem csak a városban sétálva tűnik fel, nem csak az egyetemi órákon vehető észre. A legszembetűnőbb a kollégiumban, még precízebben a közös használatú konyhában. Igazán érdekes dolgokat lehet

itt látni. Kötött nadrágban, cipzáras bőr zokniban halfejet serpenyőben főző feketék; ázsiaiak, akik bambuszpálcikákkal főznek és hagyományos crêpet sütő franciák. És az egész természetesen veszed és te is részese vagy például pörköltfőzés közben. Franciaországban az együttélést és a toleranciát tényleg látni lehet, pozitív és negatív oldalát egyaránt. Sokan riogattak mielőtt kimentem, hogy milyen veszélyes helyre megyek. Én soha nem éreztem félelmet Lyonban,

akármilyen későn vagy akármilyen sötétben sétáltam is a városban. Ezt a sokszínűséget nem fenyegetésként éltem meg, hanem érdekes, izgalmas és megtapasztalandó élményként.

Maga a szállás egyébként a Crous Andre-Allix kollégium volt. Ez az egyik legolcsóbb Lyonban, nem túl sokat kínál, de éppen elegendőt. Szerintem a leginkább a fürdőszobás, konyha nélküli szobát éri meg kivenni. Ez egy 10 négyzetméteres lyuk, ami első meglepetésre szívszorítóan kevésnek tűnik, de valójában bőven elég. Van benne egy ágy, egy nagy íróasztal, hűtő, beépített szekrény és egy grandiózusan fürdőszobának nevezett, valójában inkább wc-s zuhanyzós egybekabinnak definiálható helység. De mindez teljesen elég.

A bürokrácia egyébként idegőrlő, nemcsak a kollégiumban, mindenhol. Egy idő után viszont ez is szórakoztatóvá válik. Annyira túlbonyolított és felesleges körökkel tarkított, hogy az már valóban csodálatra méltó. Mármint az, hogy egyáltalán működik. A francia bürokráciában egyébként van rendszer, csak logika nincs.

Franciák

A legmeglepőbb számomra az volt a franciákkal kapcsolatban, hogy mennyire élvezettel és szeretettel látják el a munkájukat. Soha annyi kedvességet nem tapasztaltam még pénztárosoktól, eladóktól vagy hivatalnokoktól, mint itt. Nagyon segítőkészek, nyitottak, de

az egyedüli világnyelv, a francia ismeretét elvárják. Nem is nagyon hajlandóak más nyelven beszélni. De ez része az identitásuknak és bár gyakran bosszantó, nyelvtanulás szempontjából még jó is.

A franciák öntudata és igényérvényesítő képessége legendás. Ezzel számolni is kell, mert gyakran van sztrájk, vagy tüntetés, ami kisebb fennakadásokat okozhat.

Életem egyik legintenzívebb szakasza volt a Lyoni. Mindenkinek ajánlom, aki kész arra, hogy megtapasztaljon egy olyan kultúrát, ami szervesen egyedi, és pont ezért annyira európai.